

Hamletovské dilema zabalené do babiččiných cíchů u Bezručů přináší rozporuplný divadelní zážitek

2.10.2021 10:53 Evelína Vaněk Síčová Divadlo Recenze

Divadlo Petra Bezruče zahájilo říjnový program premiérou. Inscenace *Skořápka* je adaptací čtyři roky starého stejnojmenného románu Ian McEwana. Zdánlivě banální zápletka o milostném trojúhelníku najednou vyznívá jinak, když je pozorována někým, koho nikdo nevnímá, tedy nenarozeným dítětem. Miřenka Čechová společně s Petrem Boháčem vytvořili velmi charismatický kousek, který má mnoho vrstev jak literárních a uměleckých, tak biologických. Jeho divácké přijetí však zasel zrnko pochybnosti, zda vše doputovalo tam, kam mělo, případně, zda toho na jedno představení nebylo až příliš.

Markéta Matulová a Kateřina Krejčí v inscenaci *Skořápka*.
(Foto: Jiří Zerzoň)

Původní text je vyzrálý, ne příliš konvenční a místy náročný na pozornost čtenáře. Pro ty, kteří mají navíc dokonalou povědomost o shakespearovském hrdinovi dánského typu, má více vrstev v porozumění myšlenkových pochodů nenarozeného dítěte. Plod, jak sám sebe nazývá, je cynický, ironický, existenciálně vržen do situace, kterou komentuje velmi výstředním způsobem. Nicméně přesto, že tuší nelehkou životní etapu následně po svém porodu, je odevzdán přítomnosti, se kterou nakládá fakticky a přímočaře.

Zpracování textu do divadelní podoby považuji za velmi zdařilé. Herečka *Kateřina Krejčí* jakoby vystoupila přímo z knihy hned po jejím otevření a uzavřela se s jejím dočtením. Dokonale zhmotnila postavu a vytvořila tím vedlejší dimenzi celého představení. Naprosto

přesně vystihla načasování vkusně se mihotajících glos, komentování situací s jemným nádechem ironie nebo vlastní úvahy nad možnostmi vlastního života. Dítě neurčitého pohlaví, které o sobě mluví jako o chlapci, o Hamletovi, a které má rádo rozhlasové hry, chardonnay a fandí svému otci, je Kateřině psáno na tělo.

Kateřina Krejčí. (Foto: Jirí Zerzoň)

Opačný dojem jsem měla z *Markéty Matulové*. Ačkoli je pro mě jednou z nejtalentovanějších hereček ostravské scény a vždy je radost vidět ji na scéně, v roli Trudy jakoby se neuměla najít. Roztěkaná, příliš teatrální a prazvláštně uchopená postava. Jakoby se v Markétě prala její komediální rovina, kterou zde vypustila pouze v podobě páry, tato zákeřná hysterická a zároveň nešťastná žena není úplně poloha, která by jí sedla. V kontrastu s téměř civilním projevem *Ondřeje Bretta* i *Lukáše Melníka* se její postava místy malinko rozpadala a člověk vlastně neví, zda s ní má sympatizovat, nebo ji naopak zavrhnout.

Zleva Ondřej Brett, Markéta Matulová a Lukáš Melník. (Foto: J. Zerzoň)

Oba pánové neztratilí svou tvář a naprosto přesně si vystříhli to, co měli. Básník s čistou duší a lehce noblesní zkrachovalá existence, která se snaží o návrat ke své ženě velmi krkolomným způsobem, a arogantní, povrchní developer, kterému jde jen o peníze a sex. Bratři jak se patří. Claude a John jako rivalové a nakonec se z nich stávají vrah a oběť. *Ondřej Brett* své postavě dodává renesanční rozměr a poklidný rytmus kontrastuje s živelným vztahem Trudy a Claudea. Naopak *Lukáš Melník* si je vědom plytkosti své postavy a nepřebíjí její charakter žádnými dalšími vrstvami. O to více vynějí jeho jemné groteskní vsuvky.

Z inscenace *Skořápka*. (Foto: Jiří Zerzoň)

Hlavní čtyřlístek doplňují dvě ženské postavy. Oddaná studentka platonicky adorující Johna coby unikátního učitele a básníka v podobě *Yvony Stolařové* působí rozvážně, klidně a uvěřitelně. Druhou ženou je *Markéta Haroková* coby vyšetřující policistka. Její colombovské manýry nefungují a jsou spíše otravné. Neustále se opakující dikce Markéty Harokové ubírá na autenticitě postavy, napětí díky tomu klesá. Vzhledem k jejímu civilnímu outfítu by jí jiný typ policistky sedl více.

Z inscenace *Skořápka*. (Foto: Jiří Zerzoň)

Co však vyniká, je především scéna. Interiér domu, který je postaven do tvaru skořápky vejce, simuluje útulnost, ve které se pohybuje dítě v děloze. Všudypřítomné polštáře různých velikostí s růžově laděnými barvami působí příjemným dojmem, ač mají mít opačný základ. V domě, kde Trudy žije, je nepořádek, shnilé jídlo, všudypřítomné rozházené oblečení. Prohnilost připomíná hlína místo vody a prach místo alkoholu. Tento detail je velmi zdařilý a jelikož je použit ve druhé části představení, naznačuje gradující zkaženost rodící se mezi Trudy a Claudem a do které se pomalu rodí i Dítě.

Z inscenace Skořápka. (Foto: Jiří Zerzoň)

Ačkoli jde o záměr, hlasitá hudební složka s pulzujícími světelnými efekty působí poněkud rušivě. Inscenace je spíše komorní drama a díky Kateřině Krejčí diváky nutí k přemýšlení. Vytržení z koncentrace tedy není vždy na místě. Není potřeba vždy šokovat za každou cenu, protože samotné představení má dost vlastních kvalit jako jsou text, scéna a především herci.

Miřence Čechové a celému týmu, pod který jsou podepsaní také Lucie Žilák Labajová, Anna Smrčková, Aneta Fodorová, Martin Tvrđý či Martin Špetlík, se přes zmíněné výhrady podařilo oživit vynikající podklad Iana MacEwana a po všech stránkách jde o velmi efektní inscenaci, kterou není dobré si nechat ujít.